

Klubska razstava za hovawarte

Skozi oči sodnice in vzrediteljice

7. september letos, Wiehl v bližini Kölna - bil je lep dan in prelep kraj za letošnjo najodmevnejšo razstavo hovawartov! Organizirali so jo v okviru »Dni mednarodne hovawart zveze (IHF)«; v prvi vrsti je to bila klubska razstava matičnega kluba naše pasme (RZV-VDH), z izrazitim mednarodnim značajem. Posebej izjemna pa je bila za nas Slovence, saj so organizatorji za enega izmed štirih sodnikov želeli prav našo sodnico za zunanost.

Zame je bilo to že drugo povabilo, ko sem lahko na klubski razstavi, v domovini naše pasme, ocenjevala hovawarte. Sodniki kot sem sama, ki se posvečajo predvsem eni pasmi, imajo v mednarodnem okolju bore malo priložnosti, da stopijo v ring. Pa vendar se je meni uspelo solidno uveljaviti in do sedaj sem gostovala na klubskih razstavah italijanskega, madžarskega, slovaškega in češkega kluba, enkrat letno sem objavljena na specialko avstrijskega hovawart kluba, poleg občasnih vabil v Sloveniji in v domovini hovawartov.

Na mojem prvem sojenju v Nemčiji sem imela vlogo t.i. prve sodnice – sodila sem samce v konkurenci, izbirala klubskega prvaka in BOB zmagovalca. Tokrat pa sem v ringu imela oba spola in sicer v razredu mladih in veteranov. Dopoldne smo sodniki le ocenjevali, izbrali na koncu vsakega razreda po štiri najboljše in popoldne je v defileju sledila razvrstitev, podelitev kandidaturne in zaključne odločitve. Če se smem kratko pomuditi ob podrobnostih, ki so zagotovo zanimive, naj omenim: veterani so bili trije, vsi ugledni in nekoč aktivni vzrejni samci

in vsi starejši od 10 let. Moj prvo izbrani veteran je ob koncu (tokrat po izboru mojih sodniških kolegov) postal najlepši samec razstave! Pri veterankah jih je bilo (žal) 5. Žal, zato ker sem morala za finale eno izmed njih izločiti. In vendar tako kvalitetno zastopnega razreda, z nad 10 let starimi psicami še nisem zasledila: vse so bile v preteklosti aktivne vzrejne psičke in to takšne, da sem v opisih lahko le navdušeno pripomnila, da so v vseh pogledih skladne in brez odstopanj. V odlični kondiciji, vitalne in v ponos svojim naslednikom in nam, lastnikom pasme. Morda se sliši neverjetno, pa vendar je bila zmagovalka 15 let stara sajasto črna, vitalna hovawartka, ki je v ringu za sabo pustila izjemen vtis. Njena lastnica jo je ob koncu razveselila z modro žogico, ob kateri je še vedno igriva 15-letna veteranka povsem pozabila na svoja spoštljiva leta. Defile se je, kot je sedaj na največjih klubskih razstavah že v navadi, odvijal popoldan. Vsak sodnik je najlepše 4 iz svojih razredov razvrščal prav v tem finalnem programu. Prisotni so se zvrstili ob velikem ringu, ki so ga pripravili prav v ta namen, in lahko so radovedno spremljali konč-

ne odločitve. Sama sem dopoldne sodila v ringu št. 1, in tako sem bila prva na vrsti, da izberem zmagovalce svojih razredov. Suvereno sem komentirala, zakaj sem se odločila kot sem se – tudi to je v navadi. Zagotovo sem imela vsaj kanček pozitivne treme, saj so moje delo opazovali mnogi sodniški kolegi z vse Evrope. Tokratna klubska je navsezadnje imela pomemben mednarodni značaja in sodelovale so vse predstavnice članic IHF. Moji argumenti ob razvrstitvah publike niso pustili brez komentarjev, saj sem večkrat slišala ploskanje in vzklikanje. Kako pa so ob tem videle moj izbor preštevilne strokovne oči, ne bom najbrž nikoli povsem izvedela. Cenjeni kolegi bodo pritrdili, da le sodnik, ki sodi in stoji v ringu, vidi resnično vse in se vedno odloči pravilno. In vendar je vedno znova do neke mere zanimivo, če se kje pojavi isti pes/psica, ki je uspešen pri različnih sodnikih. No, in tako je tudi mene zanimalo, ali na razstavi sodeluje kdo izmed tistih, ki sem jim sodila pred tremi leti, ko sem bila na nemško klubska razstavo objavljena prvič.

Ko sem končala z razvrstitvami v svojih razredih, so na vrsto prišli samci v konkurenci... in med njimi sem v kategoriji delovnih opazila mojega klubskega prvaka izpred treh let. Nemo sem opazovala, kako bo sodnik, ki je starosta med nemškimi specialisti in častni predsednik kluba, razvrstil najlepše samce z delovnim izpitom. Bingo! Moj klubski prvak iz leta 2011 je pristal na prvem mestu! In ko so bile končane vse razvrstitve v konkurenci, je sledil izbor za klubskega prvaka. Klubska prva 2014 ni postal nihče drug kot »moj« klubska prva iz leta 2011! Spomnila sem se, kako suvereno sem takrat izbrala dobri dve leti starega samca, in tokrat je bil pri zrelih petih letih resnično »brez konkurence«. Ja, bila sem ponosna! Ob tem dejstvu sem prvič pomislila: povabilo v drugo sem preprosto upravičila.

Na prireditvi sta sodelovala tudi dva hovawarta iz Slovenije. Vendar ne, pri meni ju ni bilo in do finala nisem vedela, kako sta se uvrstila. To sta bila bratec in sestra, nikoli ju še nisem videla, vsaj od takrat ne, ko sta odšla

Klubska prva 2011 in 2014

od doma, iz naše psarne grofje Celjski.

Med kratkim predahom pred finalom sem imela kup obveznosti in ju nisem uspela niti pozdraviti, kaj šele vprašati, kako je bilo dopoldan v ringu; Cosmo in Chilli sta bila prijavljena v razred vmesnih, prvi pri nemški, druga pri avstrijski kolegici. In ko sem za izborom najlepšega samca razstave, ki ga je osvojil »moj« veterar, z zanimanjem pričakovala finale pri psicah, mi je zastal dih. V vmesnih je, kot zadnja po štartni številki, v veliki ring vstopila naša »Chilli grofje Celjski« in njen nizozemski lastnik. Pomislila sem, da tega najraje ne bi gledala in že se je začelo: četrto mesto je bilo dodeljeno, nato tretje – oboje je šlo dokaj hitro. In potem je sodnica zahtevala hojo in znova tek in vnovič hojo in med njenim komentarjem sem slišala, da je črna psička izjemna, da je sicer konica njenega repa rahlo napeta, da pa je v vseh ostalih lastnostih pred konkurenco, in da čestita prvouvrščenemu! Segla je v roko Jaapu, lastniku naše Chilli! To je psička, ki sem jo po enem tednu odkar je odšla v svoj novi dom v Domžale, šla iskat in vrnila kupnino, ker sem razočarano ugotovila, da sem se pri njeni lastnici uštelala. Tista mala Chilli, ki naj bi pri 8 tednih renčala in grizla, delala težave! Danes je to prelepa psička, umirjena in suverena in na prvem mestu v svojem razredu! In jaz, njena vzrediteljica, sem v trenutku dobila rosne oči. Prešnil me je spomin, kako pestro je bilo pri nas tiste dni. Nizozemski lastniki so najprej rezervirali samčka, in ko so slišali Chillijino zgodbo, so v trenutku želeli še njo.

Takrat, pred letom in pol, so ju odpeljali daleč od nas, na Nizozemsko, v Rotterdam. Samo čez dan in pol, na pustni torek 2013, navsezgodaj, nam je tragično umrla njihova mamica in obtičali smo v neizmerni žalosti in razočaranju. Ker smo doma obdržali mladičko nam ni bilo povsem dolgočas. Le mene je, ko sem se iskreno veselila prvega mesta te krasne črne psičke, za trenutek preletela žalostna zgodba preteklosti. Ob koncu je bila Chilli druga najlepša psička razstave, torej zares odličen uspeh za nas. Sicer je v nizozemskem lastništvu, a slovenski predstavniki si njen uspeh lahko zagotovo vsaj malo »lastimo« in se veselimo odmevne razvrstitve za »naše barve«: nekdo od slovenskih vzrediteljev je vnovič pustil pečat na pomembnem dogodku pasme.

Marsikatera kinološka pot se prepleta z veseljem in žalostjo, razočaranjem in zmagoslavjem. Sama sem v letih, od kar sem začela s prvo generacijo - njihovim dedkom, okusila vsakega nekaj. Glede na to, da smo v Slo-

15 let stara veteranka

© Bergenhofs Kennel

Chilli grofje Celjski

Klubska prvakinja 2014

veniji komaj ustanovili klub za pasmo, in da še nismo pod okriljem FCI, kaj šele IHF (ker je prvo pogoj za drugo), je bilo moje sodelovanje na opisani razstavi zagotovo večpomensko. Ko-

liko simbolike je v njem, je drugotnega pomena. Za mene osebno vsekakor zelo lepo doživetje, potrditev za stvari, ki jih počnem in precejšnja odgovornost in motiv za prihodnost.